

Røretøjer. Nu sagde det ærede Medlem ganske vist forleden, at der maatte nok paa Valgdagene — ogsaa paa sidste Valgdag — havde været en lidt oprømt Stemning til Stede. Ja, det har der naturligvis ogsaa været ved tidligere Lejligheder, men jeg tror dog, at alle maa være enige om, at en livlig Stemning, der giver sig Udslag paa denne Maade, gaar ikke saa lidt over Stregen, og jeg er fuldt overbevist om, at det ærede Medlem vil gøre alt, hvad han fornaar, for at Oprømtigheden ikke fremtidig ytrer sig paa denne Maade. — Der er jo her i Salen talt ikke saa lidt om de Valgarteller, som ganske vist ikke hele Landet over, men dog i enkelte Kredse skulde have fundet Sted mellem Højre og Venstre. Jeg skal selvfølgelig ikke gaa nærmere ind derpaa, men jeg vil kun præcisere dette, at medens man ganske vist kan paavise maatte ikke saa ganske saa Kredse, hvor Medlemmerne af Forhandlingspartiet ere valgte ved den Omstændighed, at Højre har stemt paa dem, saa har man ikke noget Bevis paa en Kreds, hvor Højremænd ere blevne valgte, fordi Venstre har stemt paa dem. Jeg bemærker kun dette, fordi jeg tror, det er en Umstændighed, der staar fast, og fordi det viser, at det gerne gaar her som sædvanlig, at vort Parti, som jo ellers ikke er blevet bestyldt derfor, dog naar det kommer til Stykket, viser sig godmodigt og søjeligt og siger, at af to Undervalger man det mindste. — Hvorledes Udfigterne ere, kan jeg som nyvalgt Medlem ikke have nogen Mening om, men dog maa jeg maatte netop som saadant tillade mig at fremkomme med en Henstilling til det høje Ting, som jeg vil bede om, maa blive modtagen med samme gode Mening som den, hvortil jeg tillader mig at fremsætte den. Skulde vi i Virkeligheden arbejde paa, hvad vi alle maa haabe, at komme tilbage under normale Forhold, tror jeg, at et af de smaa Midler, som i alt Fald ligge i vor Haand, og som er et af de virksomste, er at sørge for at behandle Finansloven i saa god Tid, at der ikke blot levnes det høje Landsting tilstrækkelig Tid til ogsaa fra sin Side at behandle Finansloven, men at der ogsaa bliver tilstrækkelig Tid til overs til, at den fornødne Fællesovervejelse kan finde Sted, men det har i de senere Aar ikke været Tilfældet. Jeg tror, at det var den

18de Marts, Finansloven stod færdig til at sendes over til Landstinget, og det vilde, tror jeg, altid være et lille Skridt, hvorved dette Ting kunde vise sine gode Ønsker om at komme ind under normale Forhold, hvis det kunde lykkes denne Gang at faa Finanslovens Behandling tilendebragt i rette Tid, og der synes at være saa meget mere Haab om, at det vil kunne lykkes, som det synes, at alle ere enige om, at der ikke fra Regeringens Side paa Finanslovsforslaget er stillet nye Forslag, som paa nogen Maade kunne bidrage til at forøge Konflikten. At Forhandlingerne ville blive førte i indværende Samling paa samme Maade som i de nærmest foregaaende Samlinger, haaber jeg ogsaa, og dertil er jeg overbevist om, at der fra den Side, hvortil jeg har sluttet mig, vil blive vist al mulig Imødekommen. Men jeg tror, det vilde være heldigt, om man i saa Henseende kunde gøre et lille Fremskridt, om man lidt tidligere kunde komme til et Resultat om, hvad Udbyttet af Samlingen skal være. Jeg tror ikke, at det Resultat, at man først i den sidste Maaned af Samlingen i stort Hastværk gør Love særdege, paa nogen Maade enten er til Gavn for selve Lovene, og at det heller ikke egentlig bidrager til at hæbde dette Tings Anseelse, Rigsdagens Anseelse ude i Befolkningen. Med Hensyn endelig til det kildne Punkt, som man næppe tør nævne, Spørgsmaalet om det endelige Forlig, den endelige Overenskomst om alt, hvad der staar Partierne imellem, skal jeg endnu mindre høre mig. Jeg har med megen Interesse hørt Forhandlingerne i saa Henseende. Snart har det forekommet mig, at jeg blev mindet om et Ord i den ikke ubekendte Sang: „Jeg vil, nej jeg vil ikke“, og snart er der faldet Udtaleser, som have ledet mig paa andre Tanker. Men saa meget er vist, at jeg tror, at Befolkningen ved det sidste Valg har vist, at den i stigende Grad ønsker, at vi skulle komme ud af den Strid, hvori Landet i lang Tid har befundet sig, og som synes at have været længe nok. Jeg haaber, at den Erkendelse, at det nu vil være paa Tide at tage fat paa Arbejdet og opgive den ørkesløse Drøftelse, man har ført, vil trænge mer og mer igjennem. Den vil brede sig mere og mere, og er der først en alvorlig og ærlig Vilje til Stede hos alle